

V krajině jednooké

Michal Jareš

Popelka drobný hrách na zemi přerovnává
až přijde hodina za žebro zavěsí ji
Do rána zbývá noc a tíseň nepoznaná
se smíchem převléká se za bestii

Do rána zbývá noc kalná a studená
Popelka třese se ve světle lampy
Říká si slova a zatím tma bez jména
nese smrt uprostřed beztvaré tlapy

Přísný a rozpjatý les kamení kopal
z kořenů směrem do údolí
Bezvětří křemen a bezvětří opál
a my jako umírající moli

Svrab odpoledne svědil k nesnesení
nad řekou tíha jako kolomaz
A přece někdo chodil v okouzlení
a někdo druhý vzrušený měl hlas

A někdo třetí do bahna se díval
candátím hlasem komentoval svět
A jeden andílek do očí lidem plival
aby ho mohli konečně uvidět

Do zahrad blízkých městu zve tě vůně mdlá
kopřivy plné plastů – drobná práce všech
Asfalt na stříškách teplem tvoří povidla
Závoru nahrazuje nastřižený plech

Pak mjíš chodce Do novin se dívá
a maně odkašlává aby ukryl hlas
Veverka hubená a mírně jurodivá
postává – skáče – znovu a pak zas

Ten pohyb hypnoticky podtrhává nohy
a barvy řežou coby plameny
A tak tam stojíš jen zahleděn do oblohy
jak kámen ve světě který je kamenný

Jdu zvolna jitrocelem, co pod nohama
hlasem suchým mírně o počasí mluví
Bolí jen duše kol, nebolí už hlava
ačkoliv chvíle jsou pořád jako z gumy

A u kiosku pořád má smrtka sedí
jako by měla čas – jakoby bez účasti...
Nádraží dehtem černé, cestující bledí
nejen ten jitrocel pod nohama mi chraští

Nejen ten jitrocel, co jménem líbá ráno
Sirky, štěrky, moč, kov a dole mokrá krev
Dál podél trati drobounké větry vanou
dál stíny nastupují do vlaků bez prodlev

Boty černé jako středy slunečnic
a čtvrtky kil, co do celku nám chybí.
To zbylo po potopě. Jinak malé nic
a místo dětí v kolébkách už ryby.

Aby je nevyplašil, rybářským jde krokem
kámen co světlý je jen v poledne.
Bdí nade vším v krajině jednooké.
Dodává odvahu pro nebe bezedné.

Svět
jako rovnice
o třetí neznámé

S otázkou
Klesáme?

Nikoliv – padáme

V Jižním Glamorganu

šel jsem dlouho
neoznačenými ulicemi
a najednou útes
a poprvé v životě moře

nikde nikdo
když v BBC Bristol
zazněla otázka
které jsem rozuměl
a na kterou jsem znal i odpověď

ale nebylo jak
ani komu

tak až nyní:
1964

Další variace

Naproti činům
bývá už jen nečinnost.

Nejmladší z rodiny
dal sbohem plenkám.

Peří se dere.
Dere kam?

Ráno jsme spali
když zvířata mluvila
a brouci malí
tu zůstali po vílách.
Stalo se to? No zdali?